

Plébánosi gondolatok

Bemutakozás

Kiss Lászlónak hívnak. Szombathelyen születtem 1966. szeptember 22-én. Az egész regye-rutyám szombathelyi. Apai rokonságom a Százholdon, anyai rokonságom Kámonban lakik, lakott. Százhold Szombathely városrésze, a Rumi úttól nyugatra, a Kispi-tyertől egészen a mai Újvilág utcáig. Az Erdődy grófok birtokán száz holdat a város kimérettetett házhelyek-nek az 1930-as évek elején. Innét a név. Nagyszüleim 1937-ben vettek itt házat. A Rumi út keleti oldala Szöllős község, később városrész. A szöllősi plébánia arról híres, hogy 1945 után kilenc pap származik a te-rületéről. Kónya Ferenc, Kónya László, Kovács József, Honti Imre, Porpácsi József, Pem László, Gergely Ferenc, Kiss László, Németh Tamás. Két éves koráig itt élt Dr. Martos Balázs Levente is.

Átlagos családból származom. Édesapa egy papi pofon után befejezte vallásos életét. Édesanyám tanított meg imádkozni, vitt templomba, vagy küldött. Úgy érzem, életemre és a papi hivatásomra meghatározó volt édesapám édesanyja, a kismama. Mélyen vallásos, néha szinte fanatikus. Akivel együtt mentem hétköznapi is szentmi-sére, litániára, aki rávezetett az elsőpénteki szentgyónásra, aki soha nem erőltette a dolgot, vagy kényszerített, inkább csak figyelmeztetett és példát adott. Hogy milyen volt? Mindenét meg tudta osztani, bár özvegyen maradt öt gyerekkel, de mindig tu-dott másoknak is adni. A nevetése pedig legendás volt. Ha csókolózó párt látott az utcán, odament hozzájuk, és elmondta nekik: a szabadszerelmet a szovjetek hozták be és szégyelljék magukat. Csak egyszer akadt el a szava, amikor a nővérem nézett vele szembe. Nagyon szerettem Őt. Lehetett vele viccelni, mókázni, nem kellett ret-tegni attól, hogy mikor sértődik meg. Mindössze egyet nem szerettem benne. Az esti filmet egymás mellett ülve néztük. Ha csak egy ölelés vagy csók volt, rögtön befogta a szememet és a sajtóját is behunyta. Így aztán legtöbbször tovább nem láttuk a fil-met, mint kellett volna.

Gimnáziumba a Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumba jártam Győrben. Álta-lános iskolás koromban nyolc évig jártam zongoraórára. Persze zongorázni nem tu-dok. Azonban Szabados Sára, a zongora tanárnőm volt életem első pedagógusa, aki

Plébánosi gondolatok

nyíltan megvallotta hitét, sőt tanítványait is terelgette a hitre. Megkérdezte, voltunk-e vasárnap szentmisén, ő is elsőpéntekes volt, ezért mindig számon kérte, elvégeztem-e a szentgyónásomat. Tőle hallottam a bencés gimnáziumról először. Ő volt, aki ösztönzött, jelentkezsem a bencésekhez.

Már öt évesen miséztem otthon, mert pap akartam lenni. Később a buszvezetés, majd a színészet vonzott. Amikor pedig rájöttem, hogy a lányokat nem csak a hosszú haj és a szoknya különbözteti meg a fiúktól, hát persze hogy nem akartam ilyen csodálatos dolgot csak úgy "ott hagyni". A gimnáziumban nagyon jól megéltem szerelmes levelek megírásából. Oda már úgy mentem, pap szeretnék lenni. A bencések rögtön közölték, aki így jön, abból nem lesz pap. Gondoltam, majd meglátjuk. Nem voltam jó tanuló. Másodiktól belekerültem a társági élet középpontjába. Így aztán voltak néha problémáim, egyszer a könyvtárat is bezárták miattam. Hálás vagyok a bencéseknek. Minden műveltségemet, széleslátásomat, olvasottságomat nekik köszönhetem. Voltak, akik lenéztek, mert egy kis vidéki proli voltam. Ez is ösztönzött, hogy még több műveltséget magamba szívjak. Hálás vagyok Ruttmayer Ince atyának, latin tanáromnak. Soha nem volt személyválogató, csak a szorgalom számított nála. Marton József atyának, aki földrajzot tanított, nyíltan kimutatta, örül, hogy a papi hivatást választottam és erősítette bennem: papnak kell lennem. 1985-ben érettségiztem. Osztályunkból ketten lettünk papok Vas Csaba András salköveskúti plébánossal. A szemináriumi felvétel után másfél év katonaság következett. Cegléden voltam tüzér. Mivel már az első napokban megkaptam a címet, amit végig büszkén viseltem: "Kiss maga a Varsói Szerződés legelb...tabb katonája." Ezért nem elvtársoztak, nem vittek hadgyakorlatra. Amikor 1986 októberében megfenyegették a laktanyát, és azt kiürítették, 18 embert, köztük engem ott hagytak. Kommandósok hozták még az ételt is. Demeter János református lelkész barátommal arra használtuk fel az alkalmat, hogy az egész ütegszintet megtisztítottuk a pornó- és szexképektől. Volt is sírás és jajgatás, amikor visszatért az állomány. Hamar rájöttek, kik is lehetnek a tettesek, kaptunk is érte eleget. Igyekeztek bennünket finomam elterelni hivatásuktól. Egy kertészeti egyetemista havi 3000 Forintot kapott a jelentésekért, amit rólunk hetente eladott az elhárításnak.

Plébánosi gondolatok

A leszerelés után egy hálaadásra szerettünk volna összejönni a ceglédi templomban. Az Állami Egyházügyi Hivatal megtiltotta, csak zárt templomajtó mögött csendben énekelhettük el a Te Deum-ot, 1987-ben.

Öt és fél év szeminárium következett Győrben. Nagyon szerettem a papnevelő intézetet. Itt is központba kerültem Szabó János balatonalmádi plébános barátommal. Velünk minden megtörtént és mindent megtettünk, hogy "változatos és izgalmas legyen" a kispapok élete. Felszentelésünk után mondák is az ott maradók, sokkal csendesebb lett utánunk az intézmény. János barátomtól tanultam meg: ha megsértettem vagy megbántottam, mindig azt mondta: Kiss László most parazsat teszek a fejedre, és olyan kedves volt, mintha mi sem történt volna.

1992. június 18-én szenteltek pappá a szombathelyi székesegyházban. Négyünket szentelt, Konkoly István püspök úr betegsége miatt, Tóth László veszprémi

segédpüspök úr. Társaim: Németh Tamás vépi, Vas Csaba András salköveskúti, Wimmer Roland sárvári plébános. Újmisémet június 21-én mondtam a szöllősi templomban. A szónokom Papp Lajos atya, az egyházmegyei kollégium igazgatója volt. Egész életemben éreztem Isten gondviselő jóságát. A szöllősi plébános Németh János volt. Újmisésként köröмени káplánként kezdte. Ő alapította meg a legényegyletet, a Kolping jogelődjét. Jóságos, szentéletű, igazi papi példakép. Csakhogy majdnem 60 év korkülönbség volt közöttünk. Nehezen találtuk meg ezért a közös hangot. A Gondviselés küldte utamba Lajos atyát. Sokat segített tanácsaival, meglátásaival, nagyon jó barátok lettünk. Sajnos 39 évesen meghalt.

Első diszpozícióm Zalaegerszegre, a Mária Magdolna Plébániára szólt. Főnököm Dr. Szabó Gyula, káplántársam Miszori Zoltán atya lett.

Folytatás következik...

Körömend, 2018. november 15.

Kiss László
plébános

